

DE STER VAN DE SPANNENDE ZOMERTHRILLERS

ELLEN DE VRIEND DWAALSPoor

De zonnige camping blijkt niet
zo idyllisch als het lijkt

XANDER
THRILLER

1

Ze denken dat ik iemand heb vermoord. Ik zou er misschien om kunnen lachen als ik niet daadwerkelijk in een politiecel vast had gezeten. Met een ongecontroleerd trillende hand strijk ik over het laken en het kussensloop van papier, die keurig opgevouwen op het dunne matras liggen waarop ik zit. Verbijsterd kijk ik om me heen, naar de beige geverfde muren waarop je, in tegenstelling tot wat je op de televisie ziet, niet kunt schrijven. Hier in elk geval niet. Ik zou ook niet weten waarmee ik dat zou moeten doen en wát ik er dan op zou willen schrijven.

Er staat een glimmende metalen toiletpot, met daarboven een kleine wastafel met een kraantje voor als ik dorst heb, en een microfoon waarop ik kan drukken voor contact. Via een klein raam hoog in de muur kan ik zien dat het buiten nog altijd prachtig zonnig is.

Het stinkt in de cel. Er hangt een penetrante geur van riool, urine en ontsmettingsmiddel. Via mijn mond probeer ik voldoende lucht naar binnen te zuigen. Wat zou het heerlijk zijn om het raam open te kunnen zetten om frisse lucht toe te laten. Mijn ademhaling klinkt hard in de kille ruimte, alsof ik heb gerend. Ik prent me in dat ik moet proberen rustig te worden... Maar het heeft niet veel effect.

Ik begrijp nog steeds niet dat mij dit overkomt. Wat er de afgelopen uren is gebeurd. Waarom de politie deze fout heeft gemaakt. Het kán niet waar zijn dat ik nu opgesloten zit in een politiecel in Frankrijk. Hoe kom ik hier in godsnaam weer uit?

Mijn hele lichaam begint te trillen en beschermend sla ik mijn armen om mezelf heen. Ik laat mijn hoofd hangen, zo diep dat mijn kin op mijn borst rust. Gal kruipt uit mijn maag omhoog. Waarom heb ik geen acht geslagen op mijn voorgevoel? Ik wist wel dat er iets sinisters in de lucht hing...

Vrijdag 13 mei

‘De volgende afslag rechts,’ zegt de altijd opgewekt klinkende dame van het navigatiesysteem. Ik verander van rijstrook, verlaat de tolgeweg en rijd over een aanzienlijk smallere weg, met aan beide kanten een glooiend groen landschap. Frans Baskenland. De regio in het uiterste zuidwesten van Frankrijk grenst aan Spanje en is in veel opzichten anders dan de rest van *La Douce*. Witgepleisterde huizen met felgekleurde deuren en luiken, en vensterbanken en balkons vol met kleurrijke bloemen. Op veel rotondes en bermten staan bloeiende planten.

Ik houd van de Nouvelle-Aquitaine. Als kind kwam ik hier al tijdens de zomervakantie met mijn ouders en ik verwacht dat de regio nog steeds dezelfde aantrekkingskracht heeft. Waar ’m dat in zit, weet ik niet precies. Het gaat om de hele sfeer: de terrasjes op elke hoek van de straat, de verse croissants, het ritme van de taal. Eigenlijk alles. Het onmiskenbare joie de vivre-gevoel.

‘Ga direct linksaf.’

‘*Centre ville*,’ lees ik hardop voor van een bordje dat aan een lantaarnpaal hangt. Mijn uitspraak klinkt bijna echt Frans, en ik kan een grinnik niet onderdrukken.

Vanaf de doorgaande weg draai ik via de misschien wel hon-

derdste rotonde deze reis een zijstraat in. Op de navigatie zie ik dat het nog een paar minuten is. Ik schuif het raam helemaal open en zet de Franse zender op de autoradio harder. De afgelopen dagen steeg het kwik richting de zesentwintig graden en vandaag is het ook flink warm. Te warm voor de lange broek die ik draag, maar ik kan moeilijk in een korte broek voor mijn nieuwe werkgever verschijnen.

Al een poosje speelde ik met de gedachte om uit Zeeland weg te gaan. Niet om écht te emigreren, maar wel om een tijdje naar Zuid-Frankrijk te gaan, waar de zon vaker schijnt en ik meer buiten kan zijn. Toevallig zag ik de advertentie voor die toffe baan op Facebook voorbijkomen.

GEZOCHT: ASSISTENT-MANAGER

VOOR 4-STERRENCAMPING LA PERLE IN SAINT-JEAN-DE-LUZ.
JAARCONTRACT. REISKOSTEN, WONING, MAALTIJDEN EN IPHONE
INBEGREPEN. KORTING VOOR FAMILIE EN VRIENDEN.

Het was precies wat ik zocht. Ik werkte al een paar jaar als assistent-manager op een camping in Zeeland, maar die was verkocht aan de een of andere grote jongen. Uiteraard was ik toen de pineut.

‘Sorry, Fiona,’ had de nieuwe eigenaar gezegd, op een toon alsof hij een kleuter tegenover zich had. ‘Maar er is helaas geen ruimte voor je in het nieuwe team. Ik heb een heel andere organisatievorm in gedachten en daar pas jij niet zo goed in.’

Het speet hem helemaal niet, dat zag ik meteen aan zijn schijnheilige gezicht. Hij vond me gewoon te oud. Ik had hem van alles kunnen vertellen over mijn werkervaring, de succesvolle projecten die ik had gerealiseerd en het fijne team dat ik in de loop der jaren had samengesteld, maar ik wist dat het die over het paard getilde kakker niets uitmaakte. Dat hij zijn keuze al had gemaakt. Dus hield ik de eer aan mezelf en had ik op mijn

vijfenvestigste geen baan meer. Ik vond het erg, want ik hield van mijn werk en had er altijd veel voor opgeofferd.

Omdat de koelkast zich niet vanzelf vult en ik iets moest doen om mijn dagen te vullen reageerde ik op verschillende vacatures, waaronder op die in Frankrijk. Tussen alle afwijzingen zat geen enkele brief uit het buitenland... Tot ik plotse-ling een telefoontje kreeg. Niet met een afwijzing, maar met de vraag of ik op 15 mei al kon beginnen. Ik had twee weken om alles te regelen. Ik zegde al mijn abonnementen op, bracht een deel van mijn meubels naar een opslag en verhuurde mijn jar-ndertighuis. De laatste paar dagen werden in beslag genomen door het afscheid nemen van iedereen die ik kende. Zelfs vage bekenden uit de wijk en de buurtsuper spraken me aan. ‘Wat dapper en flink van je,’ zeiden de meesten. ‘Na de tragedie die je hebt meegemaakt.’

Anderen vreesden dat het enkel in een teleurstelling zou ein-digen. Achter mijn rug om zijn er vast en zeker nog negatievere opmerkingen gemaakt, maar dat maakte mij niet uit. Zelf had ik daar niet zo over nagedacht. Als het me niet zou bevallen, was ik zó weer terug. Al was het ook geen roekeloze beslissing die ik zomaar had genomen. Ik was er klaar voor om opnieuw te beginnen.

Het enige afscheid dat ik moeilijk vond was dat van Lynn. Mijn dochter begreep niet waarom ik zo ver weg ging wonen.

‘Waarom?’ riep ze met tranen in haar ogen. ‘Je bent hier toch ook gelukkig, mama? We hebben het toch goed samen?’ Ze ziet niet dat er van ‘samen’ niet veel meer over is sinds ze het huis uit is gegaan en samenwoont met Johan.

Hij is heus geen onaardige jongen, maar we hebben geen klik. Johan is altijd in voor een etentje, feestje of een paar dagen weg met zijn eigen familie, maar als ik iets opper geeft hij niet thuis of komt Lynn alleen. Zij vult haar dagen met haar studie, shop-pen en lunches met haar bff’s, zoals dat tegenwoordig heet.

Soms hoor ik wekenlang niets van haar en dan komt er ineens weer een appje.

Ze vindt het wel fijn dat ik op de achtergrond aanwezig ben. Toen ze Johan ervan verdacht een andere vriendin te hebben, heeft ze dagenlang bij mij geloged en uitgehuild. Ik vond het jammer dat ze naar hem terugging. Ze hadden het uitgepraat en zij geloofde hem. Ik heb me erbij neergelegd, maar er zijn toch heel wat momenten dat ik haar mis. ‘Kinderen zijn je bezit niet,’ zei mijn moeder vroeger, ‘je hebt ze maar te leen.’ En zo is het maar net. Als je moeder wordt krijg je van alle kanten waarschuwingen voor de gebroken nachten, zeggen ze dat je leven nooit meer hetzelfde wordt en word je gewaarschuwd voor de pubertijd. Maar niemand vertelt je dat je je kind na een jaar of twintig ook weer moet loslaten. Dat ik niet meer zo nodig ben doet best wel een beetje pijn. Vaak heb ik heimwee naar de tijd toen ze klein was. In gedachten zie ik haar voor me als peuter van een jaar of drie, met haar halflange blonde krullen, fietsend op haar driewieler door de achtertuin.

Ik ben niet eenzaam, maar voel me weleens alleen. Daarom kies ik nu voor mezelf en doe ik wat ik wil, dus heb ik mijn auto volgeladen en ben vertrokken.

‘Een weg van duizend mijl begint met een enkele stap’ is een prachtige uitspraak van de Chinese filosoof Lao Tzu. Het was een proces van jaren voordat ik mezelf weer kon zijn en een nieuw evenwicht had gevonden.

Er is weinig verkeer op de bochtige toegangsweg, die me door een oude wijk met huizen van een en twee verdiepingen leidt, met idyllische voortuintjes. De huisjes worden zo te zien bevolkt door oude mensen, die er al sinds de bouw van de buurt wonen.

‘U hebt uw bestemming bereikt,’ zegt de stem van de dame van de navigatie gedecideerd. Dat klopt, want een houten bord geeft het logo van Camping La Perle aan.

Ik laat een oude man met een teckel voorgaan. Onder zijn arm

heeft hij een stokbrood met een papieren wikkel eromheen van de *boulangerie*.

Vanaf hier kan ik de dijk zien, waarachter de Golf van Biskaje moet liggen. Ik vind het fijn dat in Saint-Jean-de-Luz de zee ook zo dichtbij is.

Op een paneeltje, dat aan een houten paal voor de poort hangt, tik ik de viercijferige code in die meneer Mallard mij mailde. Hij wil daarmee voorkomen dat ongewenste bezoekers op zijn terrein komen. Terwijl de slagboom achter me naar beneden gaat, parkeer ik mijn Fiat 500 voor een blinde muur van lichtgekleurde natuursteen aan de rand van een kleine rotonde. Ik check in de achteruitkijkspiegel mijn lippenstift, pak mijn schouder tas van de bijrijdersstoel en stap uit. Knipperend tegen de felle schittering van de zon blijf ik een paar seconden staan, om me heen kijkend naar de uitbundig bloeiende planten en struiken. Een warme bries voert zilte lucht met zich mee en de kruidige geur van rozemarijn. Ik hang de riem van mijn tas over mijn schouder en slenter naar de receptie waarvan de houten deuren uitnodigend openstaan. De gevel is van dezelfde natuursteen. Aan weerskanten van de entree staan grote blauwe potten met lavendel.

Binnen glanst alles, van de witte plavuizen op de vloer tot aan de houten balie en de lambrisering, en het ziet er fris en uitnodigend uit. Aan de muur links hangt een display met folders over de omgeving.

‘*Bonjour, madame*.’ De jonge vrouw achter de balie staat op als ze me ziet binnenkomen en glimlacht. Met een elegant gebaar strijkt ze haar halflange zwarte haar over haar schouder. Haar ogen staan onderzoekend.

Ik schuif mijn zonnebril omhoog. ‘*Bonjour*. Ik heb een afspraak met de heer Mallard,’ antwoord ik in het Nederlands. Onmerkbaar ben ik sneller gaan ademen en het irriteert me. Dit is geen sollicitatiegesprek, ik heb de baan allang. Toch voelt het

nog niet helemaal zo aan: ik ben bloednerveus.

De lange man die naar me toe komt straalt een zekere autoriteit uit. Ik doe mijn uiterste best om mijn zenuwen voor hem te verbergen. Op het eerste gezicht schat ik hem halverwege de vijftig, maar van dichterbij oogt hij wat ouder. Donkere ogen in een gebruint gezicht. Zijn steile, grijze haar hangt in een lok over zijn voorhoofd. Hij doet me denken aan Ursul de Geer.

‘Mevrouw Thomas. Fiona?’

Als ik bevestigend knik, steekt hij met een vriendelijke glimlach op zijn gezicht zijn hand naar me uit. ‘Olivier Mallard.’

Met zijn donkerblauwe V-halstrui, gele McGregor-broek en donkerblauwe suède loafers heeft mijn nieuwe werkgever het uiterlijk van een golfspeler.

Ik volg hem door een gang die naar verschillende kantoorruimten leidt.

‘Ga zitten,’ zegt hij uitnodigend. ‘Wat wil je drinken? Koffie of liever iets fris?’

‘Water graag,’ antwoord ik en ik vouw mijn handen in mijn schoot. ‘Dat lest de dorst het best.’

Wanneer hij het kantoor uit loopt, zie ik dat ik wat saus van het broodje hamburger tijdens de lunch op mijn broek heb gemorst.

De receptioniste in de hal voert een gesprek in rap Frans waar ik geen touw aan kan vastknopen. Tegelijkertijd spuwt een printer ratelend een paar A4’tjes uit. Mijn schoolfrans is goed en de gasten op de camping zijn voornamelijk Nederlanders en Belgen, dus daar maak ik me niet echt zorgen over.

Ik draai me om en kijk het kantoor rond. Het is een lichte en elegante ruimte met verschillende kasten, waaronder een brede archiefkast. Aan de witte muur erboven hangt een schilderij van Olivier, een blonde vrouw en vier jongens met een ondeugende blik in hun ogen. Een grote boekenkast domineert een andere wand. De meeste planken bevatten boeken over Frankrijk. Voor

het grote raam staat een antiek ogend bureau dat opvallend ordelijk is.

De minuten tikken weg, maar het is aangenaam koel in het kantoor door de airco die er hangt.

Olivier zet een glas voor me neer, vergezeld van een groen flesje Perrier met condens erop, en gaat met veel omhaal tegenover me in zijn leren bureaustoel zitten. Voor zichzelf heeft hij een kop koffie meegenomen die tot de rand toe is gevuld.

Hij neemt een paar slokken. ‘Zo,’ zegt hij. Zijn ellebogen rusten op het bureaublad en zijn vingertoppen raken elkaar. ‘Heb je een goede reis gehad?’

‘Prima, maar ik ben wel blij dat ik er ben.’ Ik vertel maar niet dat ik door een herberekening van de navigatie niet op de rondweg belandde, maar eindigde in Parijs. Ik moest langs de Seine rijden voordat ik door een heel lange, lage tunnel reed waar geen eind aan leek te komen. Met mijn vinger trek ik een spoor in de condens aan de buitenkant van het flesje mineraalwater.

‘Dat begrijp ik. En wij zijn blij dat je op zo’n korte termijn kunt beginnen. Mijn Nederlandse grootvader Dirk is deze camping heel wat jaartjes geleden alweer begonnen. Hij kocht het *domaine*, dat al een rijke historie had, en woonde in het grootste pand. De rest van de gebouwen is verbouwd tot receptie, kantoren en een sanitairruimte. Mijn ouders zijn begonnen met mobile homes, die steeds luxer werden.’

Olivier maakt de indruk van een man die goed is ingeburgerd in Frankrijk. Ik hoop dat het mij lukt om me hier ook zo thuis te voelen.